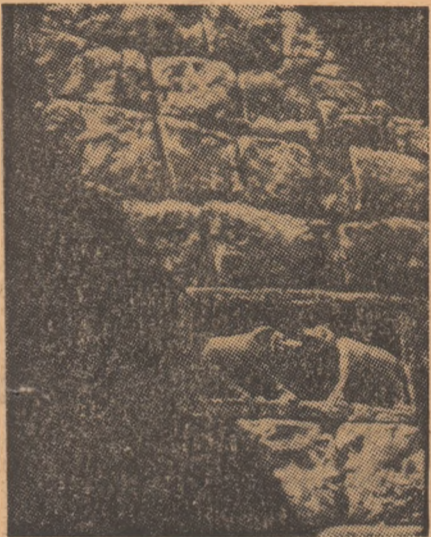

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

12 pagini - 1 leu

Nestematele Golcondei

Erupțiile solare și singele omenesc

De la Pământ la Alfa Centauri

IN ÎNTÂMPINAREA
CONGRESULUI AL X-LEA
AL PARTIDULUI

31

ANUL XXV.

(1272)

1 AUGUST 1969

Izvorul dinamismului nostru Pietre de hotar pe drumuri noi

Pietre de hotar pe drumuri noi

Putem avea deplină încredere că, în țara noastră, cauza socialismului se află în mâinile sigure ale muncitorilor, țăranilor, intelectualilor, ale tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, care, așa cum au edificat societatea nouă de azi, sînt hotărîți s-o dezvolte în continuare, iar la nevoie, să o apere împotriva oricui ar încerca să se atingă de cuceririle socialismului în România.

Mărețele succese pe care le-am obținut în anii socialismului, viața nouă tot mai plină, mai îmbelșugată sînt realități care îmbărbătează întregul popor și fac ca fiecare cetățean al patriei — bătrîn sau tînăr, bărbat sau femeie — să fie hotărît să facă totul pentru ridicarea pe culmi tot mai înalte a patriei noastre socialiste.

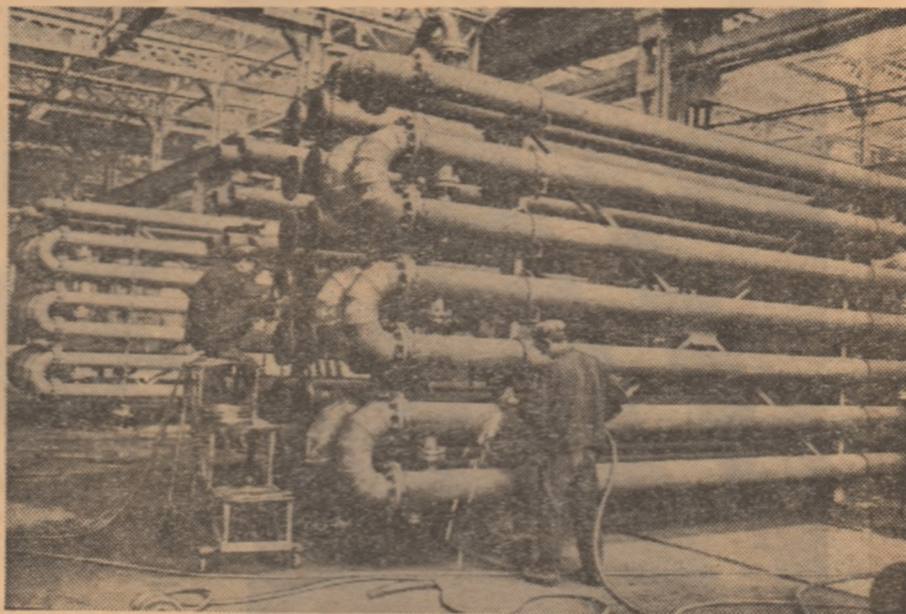
**NICOLAE
CEAUȘESCU**

„Clasa muncitoare, clasa conducătoare a societății noastre a cunoscut — cum spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu — un intens proces de evoluție socială, politică și culturală... În anii orînduirii socialiste, în vasta operă de industrializare a țării, organizată și condusă de partid, clasa muncitoare s-a dezvoltat din punct de vedere numeric, și-a ridicat neîntreput nivelul științific, tehnic și cultural, competența și capacitatea creatoare“.

Uzinele „Grivița Roșie“ din București, una din cele mai mari unități ale industriei românești constructoare de mașini, exemplifică elocvent caracteristicile de astăzi ale clasei muncitoare din țara noastră, noul ei rol în viața țării.

Intr-o pauză de prînz

O zi din luna mai 1963. Din spatele halelor uzinelor „Grivița Roșie“ o locomotivă cu aburi de tip „Pacific“, purtînd nr. 2 200, abia ieșită din reparație, pornea, cu trimbe mari de fum, spre magistralele de fier ale țării. Muncitorii ieșiseră din ateliere. Tăcuți, au însoțit-o cu privirea pînă s-a pierdut, ca un punct minuscul, în zare... La strigătul sirenei, la fel de tăcuți, s-au întors în hale, reluîndu-și munca la mașini. Dar parcă deveniseră alții: pînă la prînz mai reparau locomotive cu aburi; după prînz urmau să treacă numai la construcția de utilaj chimic, unicate de o complexitate substanțială sporită. Luaseră parte cu toții la o solemnitate dramatică în felul ei — locomotiva cu aburi care plecase era ultima reparată aici — dar, în același timp, plină de exaltante semnificații! Cazanul cu aburi predase ștabela motorului Diesel. Desăvirșirea construc-

La „Grivița Roșie“ astăzi. Se execută baterii schimbătoare de căldură pentru uzina de anvelope din Florești.

ției socialiste prilejuiește deseori astfel de „spectacole“, necesare neconținutei dezvoltării a bazei sale tehnico-materiale.

Un alt imperativ care decurge din cel de mai sus privește descreșterea virstei medii a muncitorilor, fapt ce asigură posibilități maxime de adaptare la orice schimbări cerute de progresul tehnic contemporan. Această caracteristică este valabilă și pentru „Grivița Roșie“ unde an de an pășesc pe porțile uzinei sute de noi muncitori și tehnicieni tineri, absolvenți de școli profesionale și licee de specialitate, cu o pregătire teoretică și practică la nivelul noilor cerințe.

Trecerea la noua tehnologie nu s-a realizat însă brusc. Timp de un an de zile, pînă în mai 1963, la adăpostul acelorași hale muncitorii „Griviței Roșii“ au reparat concomitent locomotive și au construit utilaj chimic, au lucrat ca un ceasornic piese pe care le cunoșteau pe dinafară și s-au străduit, în perimetrul altor exigențe, de la descifrarea desenelor tehnice — operație necesară aceluiași executivă fiecărui reper — la încercări și experiențe, să dea viață noilor produse.

Procesul adaptării cere mereu noi perfecționări. Fiecare utilaj chimic, reprezentînd un unicat, supune de fiecare dată muncitorii unor examene de înaltă competență. Fiecare din ei a trecut încă din primul an prin cursuri de ridicare și perfecționare a calificării. Acumulara de noi cunoștințe a modificat treptat profilul lor profesional.

Preocupările în această direcție au continuat apoi de-a lungul anilor. Colectivul de muncă, din care aproape 40 la sută, sînt membri de partid, a depus și depune eforturi importante. Și fiecare zi, fiecare fiil din calendarul uzinei semnifică un nou volum de muncă, de ridicare a competenței, a calificării. Să răsfoim cîteva din acestea...

...Numărul muncitorilor calificați depășește 90 la sută din total. Cei necalificați urmează actualmente diferitele forme ale cursurilor de calificare la lo-

cul de muncă (din datele serviciului personal).

...Seară de seară aproape 200 de muncitori se îndreaptă spre sălile de clasă ale liceelor sau amfiteatrelor Institutului politehnic (din datele biroului de învățămînt).

...În fiecare an, ziarul uzinei, împreună cu comitetul U.T.C., organizează olimpiade pe meserii pentru tinerii muncitori. Tot ziarul dă consultații tehnice pentru tematicile mai dificile. Una din consecințe: numărul cititorilor bibliotecii tehnice a crescut cu aproximativ 50 la sută. Efectele practice ale olimpiadelor pot fi alăturate, cu drepturi depline, eforturilor depuse în ultimii doi ani în viața uzinei cînd, la același număr de muncitori, productivitatea muncii a crescut cu 83 la sută, iar producția cu 25—30 la sută anual. Evident, parcul de utilaje înnoindu-se în proporție de 10 la sută anual, ridicarea calificării și competenței muncitorilor devine problema nr. 1 a uzinei (din darea de seamă a redacției cu pri-

oamenilor muncii, înscriind una din cele mai glorioase pagini ale istoriei luptelor de clasă din România, marcînd în același timp una din primele acțiuni importante pe plan european împotriva fascismului. Memoria celor uciși atunci este cinstită în memorabila zi de 16 februarie devenită „Ziua cefeștiilor“. Deși nu mai repară locomotive, nu mai sînt cefești, muncitorii de azi ai Griviței păstrează întregă mîndria glorioaselor tradiții revoluționare ale înaintașilor — sentiment propriu întregii clase muncitoare din România care transpune în munca sa de zi cu zi închinată construcției socialismului, în activitatea ei politică și socială, elanurile sale revoluționare.

Formațiile artistice ale clubului „Grivița Roșie“, unele laureate ale concursurilor republicane de artiști amatori, revelează, cu prilejul „Zilei cefeștiilor“, programe de înaltă tinută. În fața plăcii comemorative se depun coroane de flori. La club, cercul de artă plastică organizează expoziții de pictură. Anul acesta, expoziția a cuprins mai multe portrete ca oricînd înfățișînd participanți la greva din 1933 și frunți în producție de azi. Pensionarul Gheorghe Lăiniceanu, unul din cei mai fecunzi pictori amatori, responsabilul cercului plastic, cunoscut prin cîteva participări la expoziții internaționale de artiști amatori, a lucrat pînă nu demult ca lăcătuș în uzină. Creația lui o închină tot uzinei, căreia artiștii plastici îi cinstesc gloria, tradițiile revoluționare.

Dincolo de porțile uzinei

La 2 martie, cînd toți cetățenii țării au trecut prin fața urnelor de vot, grivițenii au trăit un eveniment deosebit. Dintre noii deputați, 9 le sînt tovarăși de muncă: 7 în consiliul popular al sectorului VIII, unul în consiliul popular municipal București și altul în Marea Adunare Națională.

Comunistul Dumitru Stan a mărturisit că una din cele mai emoționante zile din viața lui a fost aceea cînd a fost propus pentru a doua oară candidat în Marea Adunare Națională. S-a vorbit atunci despre munca lui obștească în cadrul circumscripției, despre realizările obținute împreună cu cei 41 000 de alegători ai săi. Au fost amintite electricizarea unui nou cartier, milioanele de flori plantate pe 102 străzi, cele 20 sere, amenajarea trotuarelor, a străzilor, a unui mare pasaj pe sub calea ferată și multe altele. Dumitru Stan a simțit atunci mulțumirea celui care devine necesar oamenilor, se simte apropiat lor, iubit de ei.

Acest comunist înserează în biografia lui momente caracteristice fundamentale ale evoluției clasei a căreia îi aparține: perfecționarea la înserție, mai apoi la înființarea S.M.T.-urilor — primele unități de mecanizare a agriculturii socialiste și primele detașamente ale clasei muncitoare în mediul sătesc —, apoi lupta pentru reconstrucția atelierelor „Grivița Roșie“, distruse de război. Mereu în pas cu cele mai înalte comandamente ale dezvoltării țării, Dumitru Stan activează concomitent în cel mai înalt for al puterii de stat.

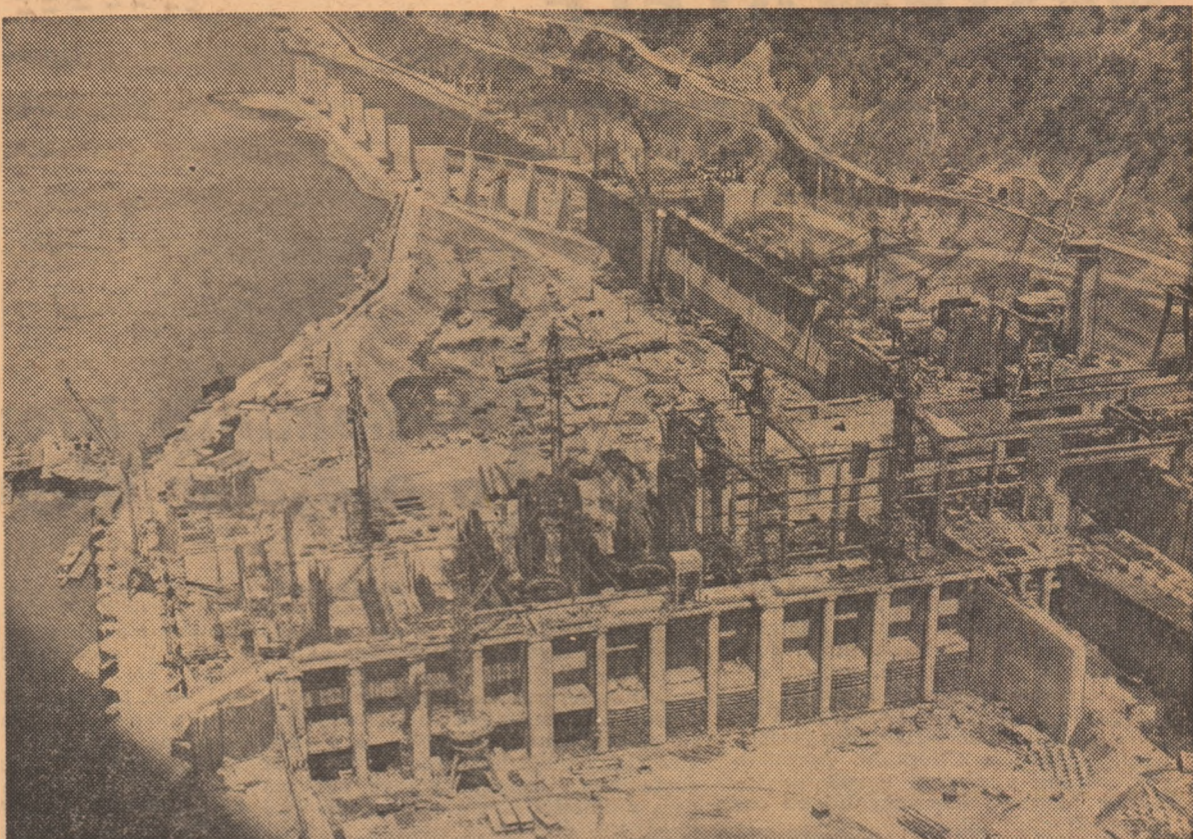
Asemenea tuturor muncitorilor României, muncitorii „Griviței Roșii“ se află astfel în primele rînduri ale luptei pentru aplicarea în viață a hotărîrilor partidului și guvernului privind desăvirșirea construcției socialiste în patria noastră. Sporind continuu ca număr, căpătînd o răspîndire tot mai mare în teritoriu, îmbunătățindu-și permanent structura și funcționalitatea în raport cu cerințele producției și progresului tehnic, cu noile cuceriri ale științei, participînd nemijlocit la luarea deciziilor și îndeplinirea lor atît în sfera producției materiale cît și în viața socială și politică, influența clasei muncitoare — clasă revoluționară pînă la capăt — asupra întregii populații a țării crește continuu, ea definiindu-și tot mai pregnant rolul conducător în societatea românească contemporană — ceea ce constituie și cea mai bună garanție a înfăptuirii mărețelor idealuri ale socialismului și comunismului.

Permanența elanurilor revoluționare

În fiecare an, în a doua jumătate a lunii februarie, uzina are zeci, sute de vizitatori. Ei vin la locul unde, la 16 februarie 1933, la chemarea Partidului Comunist Român, muncitorii Griviței s-au ridicat la luptă împotriva exploatareii și asupririi, a curbelor de sacrificii care loveau crunt în interesele

Programul Partidului Comunist Român de dezvoltare economică și socială a țării în deceniul viitor deschide în fața poporului nostru noi și însuflețitoare perspective de progres și prosperitate. Înfăptuirea acestui program va marca o creștere considerabilă a forțelor de producție, înflorirea multilaterală a orînduirii socialiste, ridicarea nivelului de civilizație și cultură al populației, va reprezenta o însemnată contribuție a poporului nostru la întărirea forțelor socialismului și consolidarea păcii în lume.

(Din Proiectul de Directive al Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român)

Vedere generală asupra marelui șantier de la Porțile de Fier

IN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI AL X-LEA AL PARTIDULUI

IZVORUL DINAMISMULUI NOSTRU

În aceste zile de intensă viață politică, de impetuozitate în toate compartimentele de activitate ale societății noastre, se desprinde mai pregnant ca niciodată una din trăsăturile esențiale ale orînduirii noastre: unitatea și coeziunea întregului popor în jurul partidului, al conducerii sale.

Partidul Comunist Român și-a cucerit rolul de forță politică conducătoare a tuturor oamenilor muncii din patria noastră prin eroica sa luptă revoluționară purtată în cursul întregii sale existențe. Poporul nostru s-a convins prin fapte care au forța implacabilă a adevărului istoric că partidul comunistilor a exprimat întotdeauna și exprimă în orice împrejurare interesele sale fundamentale, că este reprezentantul său legitim și cel mai autorizat.

Astăzi, factorii care generează sudura organică, legătura de neclintit dintre partid și popor sînt: gene-

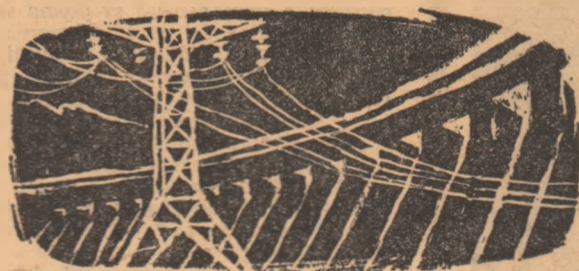
tală. Pe măsură ce sporesc înfăptuirile poporului în opera de edificare și dezvoltare a noii orînduirii, el își strînge tot mai viguros rîndurile în jurul partidului. În același timp, partidul este cu atît mai puternic, își exercită cu atît mai eficient rolul său de forță conducătoare a societății, cu cît cuvîntul său pătrunde mai adînc în mase, cu cît întreg poporul participă la traducerea în viață a politicii sale. „**Noi concepem rolul conducător al partidului — a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu — nu ca ceva abstract, ca ceva deasupra claselor sau deasupra societății, ci integrînd partidul în întreaga viață a poporului. Numai așa ne putem îndeplini rolul de conducător al întregii societăți, putem asigura făurirea socialismului și comunismului în patria noastră.**”

Întreaga evoluție istorică a României din ultimul sfert de veac confirmă elocvent justetea politicii marxist-leniniste a partidului și explică din plin încrederea și adevărată sprijinirea față de politica sa, elanul patriotic cu care o înfăptuiește. Marile transformări înnoitoare care au schimbat radical înfățișarea țării și destinele oamenilor — lichidarea exploatarei omului de către om, victoria deplină a socialismului, vasta operă de industrializare socialistă, prestigiul cîștigat pe plan internațional — sînt tot atîtea mărturii incontestabile că partidul este izvorul vitalității și dinamismului societății noastre, principala forță motrice a progresului ei.

Unitatea poporului în jurul partidului și al conducerii sale și-a aflat o expresie grăitoare în simțămintele de profundă aprobare și bucurie cu care a fost primită de toți cetățenii țării hotărîrea unanimă a conferințelor județene de a propune Congresului realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția de secretar general al C.C. al P.C.R. Manifestîndu-și entuziasma prețuire pentru remarcabila

ca nobilele principii ale socialismului să-și găsească intruparea în toate verigile societății noastre, pentru promovarea spiritului de înaltă responsabilitate și exigență în activitatea de conducere a partidului și statului, comunistii, întreg poporul își exprimă convingerea că prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului va chezași și în viitor consecvența politicii marxist-leniniste a partidului, fermitatea cu care sînt slujite interesele fundamentale ale poporului, interesele generale ale cauzei socialismului.

Insuflețirea cu care masele cele mai largi au participat la dezbaterile Tezelor Comitetului Central al Partidului Comunist Român pentru Congresul al

Producția de energie electrică, crescînd într-un ritm mai ridicat decît producția industrială în ansamblu, va ajunge în anul 1980 la 80—85 miliarde kWh. Consumul intern de energie electrică pe locuitor va crește la 2 400—2 500 kWh în 1975 și 3 000—3 400 kWh în 1980. Va spori considerabil înzestrarea cu energie electrică a industriei, ceea ce va contribui la extinderea tehnologiilor moderne și la creșterea productivității muncii. Consumul de energie electrică pe un muncitor va crește la aproximativ 18 000 kWh în 1975, și la circa 22 000 kWh pînă în 1980.

realizarea relațiilor socialiste, alianța trainică dintre clasa muncitoare, tărînime, intelectualitate, consolidarea pe toate planurile a noii orînduirii, triumful ideologiei marxist-leniniste, creșterea continuă a rolului conducător al partidului în toate domeniile vieții sociale. Efervescența politică, largă dezbateră publică prilejuită de discutarea documentelor ce urmează a fi supuse spre aprobare Congresului al X-lea ilustrează o dată mai mult prestigiul și autoritatea de care se bucură partidul în rîndul poporului, faptul că linia sa politică este sprijinită de unanimitatea națiunii noastre, că ea determină și direcționează activitățile din cele mai variate tărîmuri ale construcției socialiste.

Între izbînzile reputate de partid și popor există o strînsă corelație dialectică, o interdependență to-

Transportul feroviar va asigura în 1975 circa trei pînă din traficul terestru. Calea ferată va fi dotată cu 58 000—60 000 vagoane de marfă (în echivalent 2 osii), circa 1 600 vagoane de călători, cu noi vagoane de dormit și restaurant, locomotive Diesel și electrice de diferite puteri; în 1975, tracțiunea Diesel și electrică va reprezenta circa 95 la sută din totalul traficului.

sa contribuție la elaborarea politicii interne și externe a partidului, pentru tenacitatea cu care luptă

În perioada 1971—1975, se vor construi și da în folosință un număr de circa 500 mii de apartamente, din care cel puțin jumătate vor fi locuințe proprietate personală.

X-lea și a proiectului de Directive care trasează programul de dezvoltare a patriei noastre începînd din 1971 pînă în 1980 este o strălucită și concludentă dovadă că poporul, unit în jurul partidului, stăpîn pe destinele sale, participă cu toată forța la elaborarea programului de făurire a bunăstării și fericirii patriei. Însăși viața demonstrează astfel că politica partidului corespunde în întregime intereselor poporului, cu care se consultă în orice împrejurare importantă. În același timp, faptul că la adunările de partid și cetățenești organizate în toate orașele și satele țării pentru dezbaterile documentelor pregătitoare ale Congresului al X-lea au luat parte 3.328.000 cetățeni, dintre care 261.523 au luat cuvîntul, că s-au înregistrat peste 43.580 de propuneri și observații privind Tezele, Directivele, ca și căile de perfecționare a întregii activități economice și sociale, centrale și locale arată că națiunea noastră nu numai că sprijină întreaga politică internă și externă a partidului, dar este și ferm hotărîtă spre a face totul pentru înfăptuirea ei, spre binele și fericirea României socialiste.

Poporul nostru încearcă un sentiment înălțător de încredere în forțele sale, sentiment insuflat de convingerea că drumul pe care merge, condus de partid, este singurul drum just. De aceea, în aceste zile premergătoare Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român, întreaga națiune se simte strîns unită în jurul partidului, a conducerii sale înțelepte, conștientă că unitatea strînsă dintre partid și popor ne dă garanția că vom dobîndi victoria în marea operă de edificare a societății socialiste în scumpa noastră patrie.

NESTEMATELE GOLCONDEI

I

Pasionanta istorie a orașelor dispărute

Golconda, orașul indian al diamantelor, misteriosul Machu-Picchu, despre care nici până acum nu se știe cine l-a construit, cine a trăit în el, cum a dispărut; Angkor-thom, vechea capitală a khmerilor, pradă uitării de patru secole în jungla Cambodgiei; Palmyra, simbol al unei riguroase perfecțiuni, capitală a Orientului Apropiat, distrusă într-o singură noapte de legiunile romane; Piandjikentul cu celebrele-i picturi murale...

Sînt orașe moarte de sute, iar unele chiar de mii de ani. Cîndva înfloritoare, bogate și zgomotoase, ele sînt acum doar ruine mute. Cei care le-au construit, care s-au plimbat pe străzile lor, au iubit și au urît, s-au bucurat și au suferit zac acum în morminte pe care numai întimplarea ni le descoperă. Totul s-a sfîrșit...

Dar chiar așa să fie oare? Se pare că nu.

În secolul XIV î.e.n., bunăoară, în Egipt au trăit frumoasa Nefertiti, soțul ei, curajosul și talentatul reformator, „ereticul” și poetul Echnaton, urmașul lor, tinărul Tutankhamon, celebrul sculptor Tuthmos. După ce au murit, timpul și vrăjmașii au făcut totul pentru ca numele lor să fie date uitării. O uitare care a durat 3 500 de ani. Dar omul de astăzi a revenit totuși la vechile morminte, la capitala distrusă și profanată a lui Echnaton, la atelierul sculptorului. Și toate au fost scoase la lumină din negura uitării. Așa am aflat despre marea dragoste dintre Nefertiti și Echnaton, despre opera lui Tuthmos, despre răzvrătirea preoților care doreau să reinstaureze domnia fărădelegii, despre moartea timpurie a lui Tutankhamon.

Căci sîntem legați între noi nu numai prin ziua de astăzi, ci și prin veacurile de odinioară. Iar sentimentul continuității e foarte important pentru omenire...

Bogății fabuloase

La porțile Golcondei am bătut dis-de-diminează. Imediat s-a auzit un scîrțit și în cadrul porților masive s-a ivit un ins cu turban alb, halat și pantofi cu botul întors.

- Se poate intra în Golconda ?
- Golconda e închisă.
- Cînd se deschide ?
- La 8.

Și porțile palatului regal s-au închis la loc cu zgomot. M-am așezat pe un parapet de piatră, sub zidurile crenelate și am început să aștept. Deasupra mea se înălțau ziduri masive cu bastioane. Printre metereze priveau gurile căscate ale unor tunuri ruginite. Cele trei rânduri de ziduri crenelate care înconjoară citadela se cațără pe munți. În aburul auriu al dimineții, Golconda se desena ca o oază feerică în marea verde a cîmpiilor...

La un moment dat, însă, porțile s-au deschis și vraja s-a destrămat. Paznicul regatului, care semăna atât de mult cu un vrăjitor din „O mie și una de nopți”, se prăschimbă într-un custode obișnuit de muzeu. Celebra citadelă a dinastiei de șahi Kuli-Kutub, care izbise cîndva imaginația călătorilor europeni prin bogăția și palatele ei splendide, ni se arată sub razele fierbinții ale soarelui așa cum fusese distrusă de dușmani și de curgerea vremii...

Golconda se află la șapte mii de Hyderabad. Numele ei vine de la cuvîntul „gollaconda”, care în limba telugu înseamnă „colina păstorului”. O legendă spune că un păstor a indicat șahului Kuli-Kutub, întemeietorul regatului, acest loc pentru construirea principalului oraș-citadelă.

Golconda a ajuns la apogeul înfloririi ei în timpul șahului Mohammed Kuli-Kutub. Din porunca acestuia, la șapte mii de citadelă s-a construit orașul Hyderabad. În 1645, exploratorul francez Tavernier a vizitat Golconda și a relatat despre bogățiile-i fabuloase și despre negoțul înfloritor cu toate țările Orientului.

Bogățiile regatului au atras însă privirile Marelui Mogol, împăratul Aurangzebului. În 1656, acesta a făcut prima încercare de a pune mina pe regatul slăbit. Timp de câteva zeci de ani, Aurangzebul a organizat mereu atacuri armate împotriva Golcondei și, în cele din urmă, în 1704, a asediat citadela principală. Asediul a durat șapte luni, răstimp în care artileria grea a Marelui Mogol a ținut sub tirul ei orașul, distrugînd zidurile frumoaselor palate, retezînd coroanele copacilor superbi din parcuri, spărgînd marmura finținilor arteziene. Numai palatul șahului, așezat pe creasta unui munte, a rămas neatins. În cele din urmă, chinuită de foame și de atacul continuu al dușmanului, Golconda, care pierduse legătura cu restul lumii, și-a deschis porțile prin care au năvălit dușmanii. Apoi ruinele au fumegat multe zile...

aplecați asupra pietrelor prețioase, săbiile scurte ale paznicilor, spinările nădușite ale sclavilor și slugilor, încovinate sub greutatea litierele, turbanele înalte ale trufașilor dregători regali și, evident, briliante. Mici și mari, șlefuite cu migală, nestemate care strălucesc ca apa limpede de izvor sau răsfrîng în ele azurul cerului, altele în care a încremenit culoarea ierbii crude sau care au prins în fațetele lor razele aurii ale soarelui. Fabuloasele mine ale Golcondei își zvîrleau comorile pe piața briliantelor cu o generozitate fără seamăn.

Odiseea unui sclav

„Deasupra pupei înalte de lemn se legăna un felinar cu lumina gălbuie. Aerul încins, încărcat de aromele nopții tropicale, părea că scufundase într-un somn adînc tot țărmul. La un

reportaj,
reportaj reportaj,
portaj reportaj repor
taj reportaj reportaj re,
reportaj reportaj reportaj
ortaj reportaj reportaj repo
j reportaj reportaj reportaj,
ortaj reportaj reportaj repor
aj reportaj reportaj reportaj |

pădurici sau printre bolovanii. Ocolise satele și orașele și în tot acest timp nu cutezase să ceară nimănui de mincare, căci un sclav fugit știa care i-ar fi fost sfîrșitul.

Dar iată cum începuse odiseea lui. Împreună cu câteva sute de sclavi extrăgea, din zori pînă tîrziu noaptea, splendide pietre prețioase pentru puternicul șah al Golcondei. Zile în șir scormoneau pămîntul roșcat de la poalele unui munte cenușiu. Apoi pămîntul era turnat în niște coșuri mari și spălat. Dar prin apropiere nu se afla nici o sursă de apă, încît un șir nesfîrșit de sclavi, cu vase pe cap, căra incontinuu apă dintr-un rîu. Apoi, pămîntul umed era răsturnat din coșuri și în acest noroi roșcat erau găsite pietre de mare preț. În timpul zilei stîncă se infierbînta puternic, aerul devenea înăbușitor, aproape irespirabil...

Virînd pentru ultima oară mina în noroiul roșetic, sclavul descoperi o piatră. Diamantul sclipea perfid în soare și în clipa aceea sclavul își dădu seama că era una dintre cele mai mari nestemate pe care le văzuse pînă atunci. De acest superb diamant afirmă libertatea și viitorul lui. Se hotărî repede. Profitînd de faptul că supravegheorul era întors cu spatele la el, își izbi cu o piatră piciorul și din rană țîșni un fir subțire de sînge. Cu diamantul strîns în pumn, începu să se vaita și-l întrebă pe supravegheorul:

— Vai, stăpîne, m-am rănit la picior. Ce să fac ?

— Leagă-te repede și vezi-ți de treabă, măgarule ! — sună răspunsul.

Sclavul rupse o fișie din pînza prinsă în jurul șoldurilor și își legă piciorul, virînd piatra în rană. Nimeni nu observă nimic. Era ultima lui zi de sclavie în mină. Noaptea fugi.

„Și iată că acum se afla pe puntea subredă a unei corăbii și pipăia febril fișia de pînză în care ascunsese fabuloasa piatră. Căpitanul vasului, un lungan cu plete roșcate, abia se ținea pe picioare. Ochii-i verzi, tulburi priveau indiferent pe necunoscut. Dar cînd în lumina felinarului se văzu deodată sclipind imensul diamant, căpitanul se trezi pe loc din beție. Degetele-i lungi, ascuțite, înșfăcăra piatra.

— Cît ceri pe ea ? — întrebă el cu un glas răgușit.

Deși obosit de moarte și flămînd, sclavul răspunse :

— Libertate. Du-mă într-o altă țară.

— Ai să fii liber — îi făgădui căpitanul.

Dar chiar în noaptea următoare îl zvîrliră peste bord. Apoi o porniră în căutarea bijutierului Jamchand și-i vindură diamantul cu 1000 de lire sterline. O săptămînă întreagă bău echipajul vasului pe banii căpeteniei. Dar după câteva zile căpitanul se spînzură în cabina lui, iar diamantul începu uluitoarea-i călătorie peste secole și popoare.

Jamchand știa că funcționarii și negustorii englezi, care reprezentau pe atunci Compania Indiilor de Est, erau amatori de pietre prețioase indiene. Cînd ajunse la porțile fortului Saint-George din Madras, guvernatorul englez Thomas Pitt și auzise vorbindu-se despre faimosul diamant de 400 de carate. Încît îl cumpără pe loc cu 20 000 de lire sterline.

Dar Pitt avea un trecut pătat. Înainte de a ajunge guvernatorul Madrasului fusese pirat. Foștii lui „prieteni” îi puteau ierta faptul că era guvernator, dar nu și cele 400 de carate. Așa încît în 1710, cînd debarcă de pe o fregată în Anglia, vestea despre diamantul cumpărat de el și ajunsese la urechile directorilor din Londra ai Companiei Indiilor de Est. Drept care

L. Șapoșnikova

(Continuare în pag. 11)

Fragment din zidurile Golcondei

Dar din Golconda n-au rămas numai pietre și fum, ci și poveștile fantastice despre bogățiile regatului, care timp de secole au inflăcărat imaginația europenilor...

Înainte de-a lungul zidurilor orașului mort și aud zgomotul propriilor mei pași înăbușiți de iarba deasă. Am impresia că nimic nu mai leagă aceste ruine ale unui oraș devenit acum fantomă cu lumina celor vii. Deodată, însă, între avâposturi și zidurile cetății zăresc un șir de construcții de piatră pe jumătate dărîmărite, care aduc cu niște tarabe. Îmi amintesc de celebra piață a briliantelor din Golconda. Și strada veche și pustie învece parcă să prindă viață, în urechi aud zornăitul monezilor de aur și argint, prin fața ochilor mi se perindă negustori și reți, giuvaergii cu fețe oacheșe și străiele acoperite de praf de diamant

moment dat, de sub o barcă răsturnată pe o latură se ivi tîrindu-se un om. Avea doar o fișie îngustă de pînză prinsă în jurul șoldurilor, iar fața-i înnegrită de soare se pierdea în întunericul din jur. Lumina felinarului se plimbă de câteva ori pe punte, apoi se auziră loviturile egale ale unor visle. Omul își spuse că de pe corabie fusese coborîtă o barcă. Nu avea timp de pierdut, încît porni în fugă spre locul unde credea că trebuia să acosteze barca. Și în clipa cînd marinarii englezi îl zvîrliră peste bordul ambarcațiunii, înțelese că era salvat. Dar tot atunci simți din nou o foame dure-roasă, senzație care nu-l părăsise de altfel în multele zile cît străbătuse cîmpia încinsă de soare, de la minele de diamant pînă la țărmul mării. Umblase noaptea, iar ziua se ascunsese în

TANZANIA

Vor ataca hipopotamii?

Sintem gata de drum ca să pornim spre nord, către regiunea rezervațiilor naturale. Înainte de a pleca, însă, ne adunăm la o masă festivă, la restaurantul hotelului.

Din meniul care abundă în bucate arhicunoscute alegem totuși patru feluri exotice, între care supă de broască țestoasă și melci. Supa aduce cu o zeamă lungă de ciuperca, iar melcii n-au nici ei nimic deosebit iar, pe deasupra, când îi atingi ca să scoți, cu un bețișor, car-

duce o găleată, iar deasupra găleții o altă greutate, și totuși se mișcă cu multă grație. Nici prin gând nu-i trece că povara ar putea să-i cadă de pe cap.

O mie de kilometri de la sud spre nord sînt de ajuns ca să-ți dai seama că Africa nu e pretutindeni aceeași. Mai întii trecem printr-un tunel verde. Un „iad verde“, i-aș spune dacă n-ar fi șoseaua care-l străbate. Nu e o pădure tropicală, cu maimuțe zbenguindu-se pe liane, ci un haos de vegetație luxu-

Fotografia din ziarul kenian : o mașină cu botul făcut praf și, alături, un rinocer mort...

nea și s-o înmoi în sos, cochiliile se izbesc zgomotos de farfurie...

Aruncăm o ultimă privire pe harta groasă și lucioasă ca o mușama. Ne vom apropia de ecuator dinspre sud și vom străbate cam o mie de kilometri. Avem în mașină un cort, un sac cu alimente și diverse obiecte de primă necesitate.

Capul meu aduce și el cu un sac tot ce am citit despre Tanzania s-a învălmășit, s-a încurcat, încît nu știu ce-mi va mai putea fi de folos în cursul oălătoriei. Îmi amintesc, ca la școală în ajun de examen : lacul Tanganika e cel mai adînc din lume după Baikal ; lacul Victoria nu e prea adînc, în schimb e întins. În Tanzania există 150 de triburi și populații. Musca țete face ravagii. Aici a murit Livingstone. Mă gîndesc la animalele de pradă pe care le-am putea întîlni în cale și îmi amintesc de o scrisoare a mamei primită înainte de plecare : „Băiatul mamei, nu te apropia prea mult de elefanți. Am văzut în fotografii ce fildeși mari au...”

Drumul e în general pustiu. Numai în preajma așezărilor se observă oarecare însuflețire. În cale ne ies mai ales femei. Și toate poartă greutatea pe cap. O bătrînă poartă pe oap o legătură de vreascuri, o fetiță aleargă spre școală cu cărțile pe cap. Ceainice, bidoane, aparate de radio — toate sînt transportate în același mod. O tînără, de pildă,

rlantă în care n-am văzut niciun singur copac drept, zvelt, totul e înlănțuit haotic.

Ne oprim special ca să vedem din ce-i alcătuită monotona vegetație. Dar cunoștințele noastre de botanică se rezumă la baobab, bananier, mango sau arborele de salam, împodobit cu fructe care seamănă, într-adevăr, cu niște bucăți de salam care au prins mucegai. Din curiozitate tăiem un fruct și gustăm din el. Nu-i comestibil. Pînă și maimuțelor le e silă de acest „salam“. În schimb observăm că le place acrișorul „castravete“ al baobabului.

Dincolo de Tanga, vegetația primară se rărește, făcînd loc unor terenuri cultivate. Cît vezi cu ochii, se întind plantații de sizal, țepoase ca niște arici. Sizalul e un smoc de săbii verzi cu ghimpi. „Armătura“ frunzel, niște fire albe tari, constituie materia primă din care se fabrică cea mai rezistentă frînghie. Se vede că oamenii au nevoie de foarte multă frînghie din moment ce de la amiază pînă seara nu vedem, de o parte și de alta a șoselei, decît plantații de sizal, mormane de frunze tăiate și maldăre de fibre aurii, care trebuie uscate, melițate și abia după aceea transformate într-un produs pentru care Tanzania obține valută.

Călătorim cu un „Peugeot-404“. Francezii își bat toți concurenții — la cursele pe drumuri proaste acest automobil iese aproape întotdeauna primul. Africanii cumpără de aceea „Peugeot“-ul și rezistentă mașină germană „Volkswagen“. Pe asfalt, „Peugeot“-ul face minuni. Privesc cu teamă acul roșu al vitezometrului. Cînd ajunge în dreptul cifrei 100 de mile (160 de kilometri), pe fața șoferului se poate citi expresia unui vînător pe punctul de a pune mîna pe pradă. E inutil să protestez, căci el e convins că eu am cam rămas în urma vieții. Dar în clipa cînd îmi dau seama că mașina e cît pe ce să se desprindă ca un avion de sol și să-și ia zborul, scot o tăietură dintr-un ziar kenyan. O fotografie înfățișează rezultatul unei curse nebunești : o mașină cu botul făcut praf și alături un rinocer mort. Fotografia are, într-adevăr, oarecare efect, dar nu cine știe ce ; șoferul reduce viteza la 120 km. La această viteză încep însă să ne întrecă chiar și micile „Volkswagen“-uri. Șoferii, mai ales cei africani, ne privesc întrebători, de parcă ar vrea să spună : „De ce vă tîrîți ca niște broaște țestoase ?“

Cînd am pornit la drum am înființat două departamente : „departamentul fotografiei“ și „departamentul circula-

ției“. Dar chiar și această organizare atît de simplă generează o luptă interdepartamentală. Eu, în „departamentul“ meu stau ca pe ace, pentru că în orice clipă trebuie să fiu pregătit ca să deschid capota și, aburcat pe banchetă, să fotografiez. În asemenea momente spun : „puțin-puțin mai înapoi“... „jurmătate de pas înainte“, „un moment“... Dar departamentul vecin trebuie să asigure sosirea în timp optim la cină — într-un loc unde trebuie să instalăm oortul pe lumină — sau întîlnirea la anumită oră cu o anumită persoană. Evităm declanșarea „războiului“ prin glume...

Un cap uriaș de elefant domină intrarea. Tăblița de deasupra porții ne înștiințează că am ajuns la rezervația Mikumi.

— Bine ați venit, ne primește amabil directorul rezervației. Pînă seara sînt ocupat. Dar vă sfătuiesc să urcați într-un „Land-Rover“ și să vizitați parcul. După 6 vă aștept acasă la mine.

În timp ce un mecanic pregătește de drum mașina, bem bere cu două trompe de elefant pe etichetă. Înghit prima sorbitură și încremenesc. Apoi pun halba pe masă și mă frec la ochi. Elefanți ! Opt elefanți se îndreaptă, ca niște tancuri grele cenușii, spre pavilion.

— Vor și ei bere ? mă adresez bătrînei care ne-a servit.

— Nu, berea nu-i interesează, ne spune dînsa, dar cînd e arșită mare smulg noaptea conductele de apă din pămînt și se scaldă. De aceea, cișmelele sînt împrejmuite cu garduri solide.

Cînd ajungem în inima rezervației șase bivoli ies cu zgomot dintr-o mlaștină aflată chiar lîngă drum. Dacă n-am fi în mașină, fioreasele patrupeze ne-ar zvîrli într-o clipă la pămînt. Șase perechi de coarne sînt îndreptate spre noi. Splendide coarne ! Gloanțele vînătorilor ricoșează de frunțile bivolilor. De aceea vînătorii preferă să se apropie mai mult de lei, decît de aceste făpturi asemănătoare de la distanță cu vacile.

— Kiboko, ne spune însoțitorul, după care adaugă în engleză : Hippo... arătînd cu mîna spre o mlaștină în care mișună hipopotami. Aceste animale își petrec toată ziua în apă. Hipopotamul e înrudit cu porcul, dar în ciuda faptului că pare gras el are o carne slabă și foarte gustoasă. Se pare că fierul e singurul lucru pe care stomacul hipopotamului nu-l digeră. În rest, uzina chimică a acestui patrupeze transformă totul în carne. Într-o grădină zoologică din Polonia, în stomacul unui hipopotam mort de bătrînețe s-au găsit o grenadă, trei kilograme de pietre, o bucată din geanta unui poștaş, peste o sută de monede, nasturi de metal, piulițe și sîrmă.

Riscăm oare dacă așteptăm, la 20 de metri de mlaștină, ca hipopotamii să nu-și arate numai spinarea ? Sintem asigurați că nu, deși se cunosc și cazuri cînd această rudă a porcului a atacat oameni. În Uganda, de exemplu, au scris ziarele, unde se află mii de asemenea animale, un pescar imprudent a fost aproape rupt în bucăți de un hipopotam.

V. Peskov

— Dar sînteți foarte sigur că se dăduse ordinul de părăsire a vasului ?

NOUA ZEELANDĂ

Voiaj cu autoservire

Mica stațiune balneară Rotorua din Noua Zeelandă, cu aerul încărcat de mirosul puternic de sulf degajat de niște izvoare termale, își datorește celebritatea și unui muzeu original : satul

de maori Vokarevarevo, cu colibe, obiecte de uz casnic și produse de artizanat ale maorilor, populație stabilită acolo acum 800 de ani.

Cuvîntul Vokarevarevo înseamnă „dans“ sau „a te lăsa în jos și a te ridica“. Și iată de ce : satul e așezat pe un teren bogat în gheizere, unde pămîntul literalmente respiră : gîlție, gîlție, zvîrlind la anumite intervale jeturi înalte de apă fierbinte și vapori.

În legătură cu acest sat există de altfel o sumedenie de legende care mai de care mai atrăgătoare, scrise sau scrisele cu cuțitul pe bucăți de lemn. Una dintre ele povestește că pe vremuri trăia acolo un marinar maori căruia îi plăcea ca dimineața să sară în livezile altora și să mănînce fructe. „Oaspetele“ era recunoscut de fiecare dată după urmele cizmelor sale uriașe. Cu timpul, însă, deși fructele continuau să dispară, nu se mai observau urme lăsate de cizmele „căpitanului“, cum era poreclit musafirlor nepoftiți. Dorind să-și inducă în eroare următorii, „căpitanul“ începuse să umble pe picioroange. Dar curînd i s-a descoperit șiretlicul. De

Ciudate turnuri de fortăreață sculptate de vînt în masivele stîncose din Noua Zeelandă.

aceea pe multe produse meșteșugărești se pot vedea și acum imaginați oameni mergînd pe picioroange.

În satul muzeu există o școală de artă specială, unde tineri maori învață sculptura în lemn și prelucrarea și gofrarea pielii. Caracteristicile artei maori sînt figurinele de om cu limba scoasă (ca să sperie duhurile rele) și ochi de sidex, precum și imagini ale păsării kivu, simbol al Noii Zeelande, așa cum cangurul este simbolul Australiei.

Maorii sînt oameni frumoși, cu pielea smeadă. Se spune că în Noua Zeelandă există 250 000 de maori, care locuiesc în general la sate...

Rotorua se află la 450 de kilometri de Wellington, capitala țării. Am tras la un hotel cu 200 de camere unde, ca în toate hotelurile din Noua Zeelandă, vizitatorii sînt foarte bine serviți. Ca să nu-și piardă clienții, proprietarii hotelurilor dau dovadă de multă ingeniozitate.

În unele hoteluri, lîngă fiecare cameră există un dulap în perete, în care dimineața oaspetele găsește micul dejun. Dar după ce mănîncă, clientul adună singur vasele și le vîră într-un dulăpior alăturat. Autoservirea e de altfel foarte răspîndită. Îți calci singur cămașa, căci fierul de căcat se află într-o încăpere specială, ghetele și le cureți în cameră și tot singur îți duci valiza. Și ca să închei relatarea despre modul de servire a turiștilor, am să mai amintesc și de motelurile australiene în care am poposit la întoarcerea din Noua Zeelandă. În motelurile din Sidney, Canberra și Melbourne domnește aceeași curățenie ca și în hoteluri, aceeași ordine bazată pe încredere : vii, plătești (poți să nu prezinți actele), dar ești obligat să cureți vesela din bucătăria care există pe lîngă fiecare cameră. Dimineața găsești în frigider micul dejun : lapte sau smîntînă, unt, brînză, gem, mere, fulgi de porumb. În bucătărie există tot felul de vase, plită electrică și ceainic electric. În pachetele speciale află ceai, cafea, zahăr. Deseori și fructe : mere, banane. În motelurile „Coala“ există o tradiție interesantă. Cînd turistul pleacă (indiferent dacă a stat o zi sau o săptămînă) în sufrageria-bucătărie i se lasă o sticlă cu vin, fructe, prăjituri și șocolată. Este, evident, un mijloc de reclamă a companiei „Coala“, dar se pare că ea își atinge scopul...

B. Burkov

globul
globul globul
globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul
globul globul globul globul

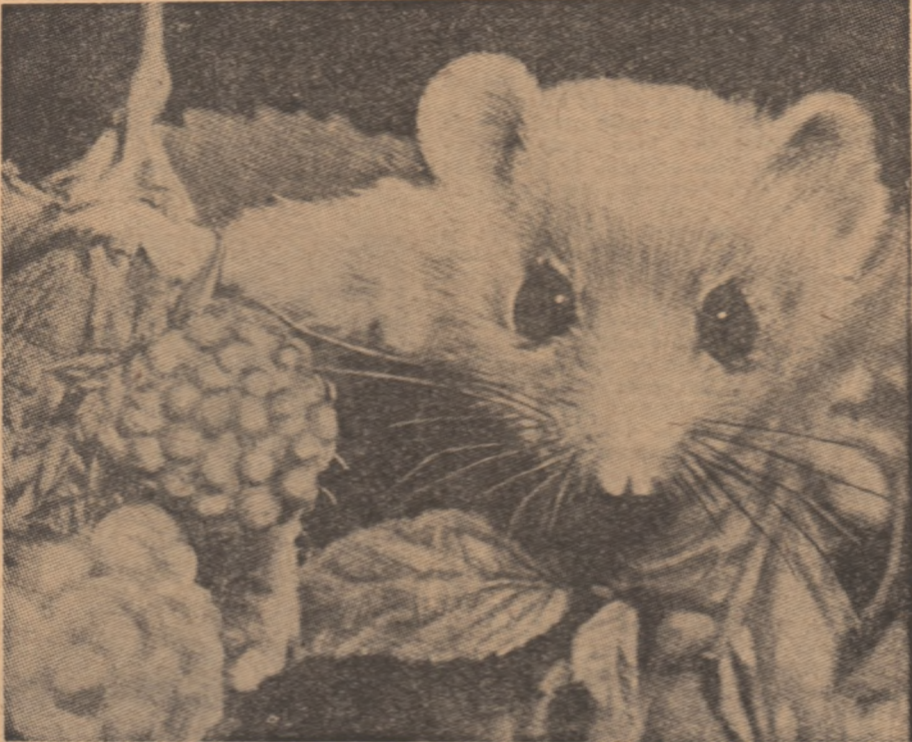
INTIMPLĂRI ADEVĂRATE

Scandal în pădure

Sub titlul de „Intimplări adevărate”, G. Fiodorov, doctor în științe istorice, și-a publicat recent însemnările extra-profesionale din timpul unei neobișnuite expediții arheologice. Micul detașament al arheologilor se instalase în inima unei bătrâne păduri de fag și stejar. Se instalase gospodărește, cum se spune, cu câțel și purcel, pentru că urma să trăiască acolo câteva luni. Treptat, vie-

să-și descleșteze mina de pe ghidon), iar noi ne-am dus la culcare. Povestea cu mina lungă și neagră nu-mi era prea clară. Am pus-o însă pe seama spaimii flăcăului.

Și din nou somnul a pus stăpînire pe orașelul nostru. Nu știu cât am dormit. Deodată am auzit niște țipete pe lângă care urletele de mai înainte păreau un scîncet nevinovat de copil.

Din tufișuri iscodeau ochi curioși

țuitoarele pădurii s-au obișnuit cu pașnicii locuitori ai orașelului de corturi, ba au început chiar să-și facă culcușul prin apropiere, ademenite de bunătățile cu care arheologii își tratau oaspeții. În zori, căprioarele îndrăzneau să se arate în preajma bucătăriei; din tufișurile din apropiere se arătau pentru o clipă botișoare ascuțite sau boante, cozi stufoase, blăni fumurii, roșcate, negre; păsările cîntătoare, mai sperioase, se ațeneau la oarecare distanță, în schimb bufnițele nu se sfiau să-și facă cuibul în copacii din incinta orașelului și chiar să-și viziteze, noaptea, pe cei ce-și lăsau corturile deschise.

Arheologii aduseseră însă cu ei și animale domestice, cîini, pisici, rațe, găini, și toată această faună se obișnuise cu viața din pădure. Uneori, e adevărat, se iscau conflicte. Un mierloi bătrîn confunda nasul negru și lucios al cățelului Șarik cu cine știe ce delicată și-l ciugulea fără milă. Odată, un bursuc l-a mușcat pe laborant. Dar „marele scandal”, cum l-a numit autorul, s-a declanșat într-o noapte de august, cînd orașelul era confundat în somn, iar pădurea își trăia obișnuita viață nocturnă.

„Am fost trezit din somn de niște urlete sinistre, întrerupte din cînd în cînd de un fel de vaiete — scrie dr. G. Fiodorov. Am ieșit din cort și am văzut, la lumina Lunei, un grup de oameni din mijlocul cărora răzbăteau sunetele acelea bizare. M-am apropiat. Un flăcău pe care nu-l mai văzusem pînă atunci, înalt și voinic, de vreo 18—20 de ani, stătea teapăn în mijlocul colaboratorilor mei. O mină i se încleștase pe ghidonul bicicletei. Flăcăul tremura din cap pînă-n picioare și din cînd în cînd urla. Vadim încerca să-l convingă să bea apă, Sanea contempla scena cu brațele încrucișate, alți doi colaboratori de-ai mei îl susțineau pe tînar. Flăcăul, pe nume Petrik, s-a liniștit treptat, iar cînd a reușit să scoată sunete articulate ne-a povestit, bilblindu-se, o istorioară în aparență semifantastică.

Fusese la o seară de dans, cu o fată. După ce a condus-o acasă a urcat pe bicicletă și a pornit spre satul lui pe drumul cel mai scurt, prin pădure. La un moment dat, de după un copac s-a întins spre el o mîna lungă și neagră, care a înhățat ghidonul bicicletei. Petrik și-a pierdut echilibrul și a căzut, dar — după spusele lui — nefiind frios, s-a ridicat îndată și a reușit să se salveze alergînd în neștire prin pădure, pînă a nimerit în tabăra arheologilor. N-a reușit însă să înțeleagă de ce nu i-a venit ideea să urce pe bicicletă, ci a tîrît-o după el.

Petrik avea multă nevoie de odihnă. S-a lăsat condus pînă la un cort (fără

Din nou Petrik! Stătea în picioare lângă un cort, cu mina încleștată pe ghidon, și scoatea țipete sfîșietoare.

Am aflat că flăcăul se gîndise să plece acasă înainte de revărsatul zorilor. Ieșise din cort și se afundase în pădure dar, sub impresia amintirilor prea proaspete, se întorsese și dăduse să intre în cort. Nu-și mai recunoscuse însă cortul și intrase în cel în care se adăposteau peste noapte patrupelele noastre domestice. Cînd aprinsese un chibrit văzuse un șarpe legîndu-se pe o birnă (era inofensivul nostru șarpe de casă). Petrik scoase atunci un țipăt sfîșietor. Stridența lui nu fusese însă pe placul celor din jur. Bufnițele scoaseră un sunet lugubru, dulăii mlîrliră înfundat, iar Cleopatra, mamă a cinci pisoi, scuipease. Petrik își acoperise fața cu mîinile și se pierduse de tot cu firea...

A doua zi, elucidarea misterului „mîinii lungi și negre” a avut loc în mai multe etape, dar dezlegat complet a fost abia în cursul nopții, cînd cîțiva vajnici arheologi s-au deplasat „la locul crimei” pentru a o reconstitui întocmai. Și iată ce au constatat detectivii improvizați. Lîngă locul cu pricina se înălța un carpen bătrîn, cu trunchiul aplăcat. O creangă se întindea pînă la jumătatea potecii. Ziua toți o ocoleau, fără s-o ia în seamă, dar noaptea, cînd o legăna vîntul, cei slabi de înger puteau s-o ia drept ceea ce le dicta imaginația”.

MINT ZELI ?

Orthon
n-a fost
la randevu

În 1967, în ajunul Crăciunului, membrii unei secte daneze, create relativ recent și care amestecă spiritismul cu știința-ficțiune, s-au închis într-un adăpost subteran din împrejurimile Copenhagii așteptînd sfîrșitul apocaliptic al Pămîntului. Ei afirmă că fuseseră avertizați despre data exactă a evenimentului de către Orthon, „zeul spațiilor cerești”, care le transmitea directivele sale prin intermediul unui mediu, în viața de toate zilele șofer de taxi de felul lui.

După cite știm, globul nostru nu s-a

volatilizat la data amintită, dar adepții lui Orthon n-au fost descumpăniți de atîta lucru. Convinși că zeul ne-a acordat un răgaz, ei au continuat să colecteze avid mesajele venite de pe celălalt tărîm.

Vara aceasta, mai exact de la începutul lui iunie, cînd pregătirile pentru debarcarea pe Lună au luat un ritm mai febril, Orthon s-a arătat mai vorbăreț ca niciodată și și-a înmulțit confidențele. Adoratorii săi danezi afirmă că i-a anunțat, prevăzător, despre înființarea pe satelitul nostru natural a unei „republici spațiale a păcii” numită Venus lunia în care ar fi gata să-i primească pe toți cei care și-ar manifesta dorința. Un stîndard alb împîlîntat prin grija lui pe aceste meleaguri încă nelocuite marca simbolic locul fundației sale...

Dacă și zeli mint... Pentru că nu putem crede că un șofer de taxi ar fi în stare de așa ceva.

V. Briusov

ORA FANTEZIEI...

Dacă vrei să slăbiți

Inventatori plini de imaginație sînt pe cale de a realiza un ceas de buzunar al cărui mecanism original asigură o... slăbire relativ rapidă și cu un maximum de profit pentru sănătate. Amănuntele construcției sale sînt deocamdată secrete. Se știe doar că noul tip de ceas nu va avea obișnuitul buton care pune mecanismul în mișcare. Acesta va funcționa numai după ce posesorul lui va executa cincizeci de genuflexiuni energice. Alte amănunte: genuflexiunile trebuie executate la fiecare trei ore; un tarif special asigură înlocuirea ceasului cu două haltere a câte zece kilograme fiecare.

Dacă sînteți biciclist

Ca aspect, bicicleta automată nu se deosebește substanțial de cea obișnuită. Are două roți, un ghidon, o sonerie și toate celelalte atribute cunoscute. E prevăzută însă pentru a circula fără biciclist. Principala dificultate întîmpinată de constructor a constat în asigurarea echilibrului acestui vehicul cu două roți. În cele din urmă i-a asigurat stabilitatea cu ajutorul unui complicat sistem electronic dotat cu un dispozitiv de reglare care ziua se orientează după Soare, iar noaptea după steaua polară. Constructorul bicicletei automate socotea că invenția lui va fi pe placul bicicliștilor care, în sfîrșit, vor putea sta liniștiți acasă în timp ce vehiculele lor se vor aventura pe drumurile tuturor continentelor.

Dacă vă simțiți singură

Bărbații și femeile își pun mari speranțe în tehnică. Cei dinții speră că cu ajutorul ei se vor putea dedica în liniște lecturii ziarului. La rîndul lor, femeile nădăduiesc să capete un interlocutor cel puțin la fel de amabil, inteligent și înțelegător ca cei mai amabili, inteligenți și înțelegători soți. Acest interlocutor n-ar putea fi, evident, decît un robot. Un om electronic în momentele de singurătate totală sau de singurătate în doi, soția ar apăsa pe buton și interlocutorul electronic ar reacționa prompt:

— Bună ziua! Numele? Seria? Numărul?

În felul acesta robotul va afla identitatea, gusturile, preocupările, situația

„a varia va
„a varia varia va
„a varia varia varia va
„a varia varia varia varia va
„a varia varia varia varia varia va
„a varia varia varia varia varia va
„a varia varia varia varia varia va

familială a singuraticel. În continuare aceasta nu va avea decît să aleagă genul de conversație propus de interlocutor. De exemplu: răceala-copilului; nerușinarea-femeilor-tinere-de-azi; cele-mai-bune-metode-de-a-mi-păstra-silueta; nu-mai-am-ce-pune-pe-mine; pe-vremea-mea etc... În plus soția ar putea declanșa oricînd monologuri consolatoare de tipul: „Fii rezonabilă, există soți mult mai răi... Ai copii buni, nu duci lipsă de nimic, ce-ți mai trebuie?... Nu-ți pierde speranța. La șaptezeci de ani Ninon de Lenclos încă mai stirnea pașuni...”

(Extrase din rubrica „Academia de Științe vesele”, a revistei „Znanie-Sila”, ai cărei membri nu trebuie să poseze alte însușiri în afară de imaginație).

PORTRET

Camelia

Cea mai mare organizație oficială pentru protecția cameliilor este Asociația internațională a cultivatorilor de camelii. În diverse țări există însă numeroase alte asociații care-î reunesc pe iubitorii acestor flori exotice. În Europa, cea mai mare colecție de camelii se află în Grădina botanică din Batumi (Gruzia).

„Prințesa florilor”, cum a fost supranumită planta care i-a inspirat secole de-a rîndul pe poeți, a fost adusă pe continentul nostru în 1793. Adevărata ei patrie e regiunea asiatică subtropicală. A fost botezată cu actualul ei nume de savantul suedez Karl von Linné, în cinstea farmacistului și botanistului Georg Camel, asiduul cercetător al florii Filipinelor. În regiunile temperate se cultivă specia camelia japonică. Planta crește înaltă de 60 centimetri, are frunzele totdeauna verzi și flori mari, albe sau roșii, asemănătoare cu cele ale trandafirului, dar fără miros. Frunzele cameliei conțin uleiuri folosite în medicină, alte substanțe sînt utilizate în parfumerie, iar uleiul extras din semințe poate concura cu cel de măsline.

Anul acesta, cameliilor li se rezervă un loc de cinste la Expoziția internațională de flori, care se organizează la Paris, și de la care nu vor lipsi, firește, frumoasele reprezentante ale serelor din Batumi.

Desen de V. Tilman

Concert de seară

Nestematele Golcondei

(Urmare din pag. 4-a)

aceștia îl acuzară de furt. E greu de spus ce l-a mîhnit mai mult pe fostul pirat: faptul că era învinuit de hoție sau că în Anglia se și aflase secretul comorii lui. Se pare totuși că mai cu seamă acest lucru din urmă. Încît Pitt hotărî să-i ducă de nas pe toți. Purta mereu diamantul asupra-i și de fiecare dată cînd la ușa casei se auzea sunînd clopoțelul era pregătit ca să se facă nevăzut.

Din cînd în cînd, pe strada îngustă unde se afla casa fostului guvernator se iveau inși suspecti, înfășurați din cap pînă în picioare în pelerine negre. Pitt nu dormea noaptea, strîngînd convulsiv în mînă mînerul pistolului și tresărind la orice mișcare. Casa nu mai prezenta siguranță. De aceea se mută într-alta. Dar nici acolo nu avu liniște. Cineva mitui slugile și în absența lui Pitt răscoli toată casa. Fostul pirat știa că fusese căutat diamantul lui și-i cunoștea și pe vînători. Chipurile arse de soare și brăzdate de briza sărată a mării le trădau profesia. Fusese de-ai lor și le cunoștea apucăturile. De aceea, încerca cu orice preț să nu dea ochii cu foștii lui confrăți. Aidoma lupului care vrea să-și șteargă urma, își găsea adăpost cînd într-un cartier cînd într-altul al Londrei.

În cele din urmă izbuti să pătrundă în ascuns la un bijutier. Acesta se obligă să șlefuiască diamantul. Lucrarea dură doi ani la capătul cărora în mina proprietarului se afla un briliant

superb. Pitt nu mai văzuse pînă atunci nimic atît de frumos. Dar lui îi trebuiau bani și o viață tihnită. Bijutierul luă legătura cu un negustor din Paris, care oferî briliantul ducelui de Orléans, regentul coroanei franceze. După interminabile discuții, ducele acceptă să-l cumpere. În felul acesta, în 1717 briliantul intră în posesia coroanei franceze, iar Pitt deveni fericitul posesor al fabuloasei sume de 125 000 lire sterline. Titlurile fiilor și nepoților săi au fost plătite cu acești bani.

Briliantul „Pitt“, numit mai apoi „Regentul“, a constituit mult timp o podoabă a tezaurului regilor francezi. În timpul revoluției franceze, cu cîteva zile înainte ca Convenția să adopte hotărîrea de abolire a monarhiei, tezaurul palatului a fost prădat. Briliantul „Regent“ a dispărut împreună cu alte obiecte de preț. A fost o mare pierdere pentru republică. Investigațiile febrile pentru descoperirea făptașilor n-au dat rezultate. Dar la cîteva săptămîni după furt, Convenția a primit o anonimă, care arăta că obiectele de preț erau ascunse într-o groapă de pe Champs Elysées. Informația s-a dovedit exactă și „Regentul“ s-a înapoiat la locul lui.

Apoi a venit la putere Napoleon I, despre care se spune că a încrustat celebrul diamant în mînerul sabiei sale.

Acum „Regentul“ se află la Luvru și valorează trei milioane de dolari...

(Va urma)

RESTAURANT

TURISTI!

în trecere
prin orașul GALAȚI,
vizitați restaurantul și cabana
"CĂPRIOARA"
din PĂDUREA GÎRBOAVELE
situate într-un cadru plăcut și natural

Poșta

medicului

(Urmare din pag. 8-a)

FACTORU M. — Timișoara: 1) Cauzele sînt multiple, cea mai frecventă: Hiperexcitabilitatea nervoasă. 2) Actul sexual poate fi prelungit prin voință. 3) Ca medicamente sedative și tranchilizante: Bromoval 2 tablete + Napoton 1 drajeu cu 1-2 ore înainte de culcare. 4) Regimul alimentar sărac în grăsimi, dulciuri și făinoase, bogat în fructe, legume, brînză, carne e singura soluție pentru a evita tendința la îngrășare.

CEZAR STOLNICU — București: 1) Și totuși nu există „imposibilitate“ de a vă căsători. Aceasta ar rezolva tot ce nu au putut rezolva medicamentele. 2) Nu e nici o legătură între fenomenele semnalate de dv. Aveți probabil o peladă care trebuie tratată cu toată seriozitatea într-un serviciu de specialitate. 3) Împotriva îngrășării, citiți răspunsul dat mai sus sub Factoru M. — Timișoara la pct. 4, iar pentru celelalte neplăceri adăugați la Madiol și exerciții fizice medicamentele prescrise aceluiași corespondent la pct. 3.

M. L. KALMAN — Cluj: În mare măsură diagnosticul vi l-ați pus singur. Citiți răspunsul dat mai sus sub Factoru M. — Timișoara (punctul 2 și 3) și căsătoriți-vă: obișnuința va remedia multe neplăceri de acum.

TITUS — Timișoara: UN TINAR LOGODIT — Timișoara și A. A. HARALAMBIE — București: Neajunsul dumneavoastră e mai greu de tratat la vîrsta pe care o aveți. Este necesar un tratament de durată (sub strict control medical) cu Testosteron (sau Testolent, 1 fiolă la 3 săptămîni) asociat cu Gonacor 500-1000 u.i de 3 ori/ săptămînă.

R.F.C. Timișoara: 1) Citiți răspunsul dat sub Titus — Timișoara (și celorlalți). 2) Seboreea este o afecțiune destul de complexă în care, după ultimele cercetări, intervin factori hormonal, nutriționali, infecțioși și de încordare nervoasă. Tratamentul va ataca pe cît posibil toate aceste componente: regim fără exces de dulciuri, condimente, alcool, cafea, tutun; evitarea infecțiilor, surmenajului, constipației; tratarea focarelor de infecție, tulburărilor endocrine, a hiperexcitabilității nervoase. Local, încercați soluția Bromocet 10%, 10 ml la 100 ml apă caldă pentru frecții, apoi spălare cu apă caldă. Pentru față loțiunea Lara. 3) Totuși găsiți un oftalmolog care să vă prescrie un tratament!

L. SANDA — Craiova: După cum ați văzut, transpirația dv. este de origine „internă“ și orice tratamente externe nu o pot rezolva. Este necesar un examen complex pentru a se depista cauza ei. În caz pozitiv (hipertiroidie etc.) se poate spera în succes terapeutic. Altfel, dacă simteți, cum se spune, un tip constituțional „parasimpatic“, numai paleativele vă pot fi de folos (Foladon, de pildă 1-2 pe zi, în perioadele de vîrf pentru transpirație).

ELVIRA — Suceava: Trebuie să faceți un control la chirurgul care v-a operat.

Cum îți vei așterne,
așa vei dormi!..

...Așternutul ideal: garnitura de lenjerie pentru pat gata confecționată.
Unitățile comerțului de stat, prin magazinele de specialitate, pun la dispoziția dv:

- Garnituri de lenjerie pentru pat compuse din șase piese
- Cearceafuri plapumă
- Cearceafuri pat
- Cearceafuri plic
- Fețe pernă
- Fețe pernă mici

